

Odense, D. 15/2 31.

Minne Kære Venner!

Tusind Tak for Jeres sidste Brev! Et Brev, i hvilket jeg tror, der ligger en egen Kraft, som kan mig til Gode. —

Jeg troede ikke, I misforstod mig sidst; jeg uddykkede mig vist forkert, da jeg skrev om Lov, som Autoritet, — men I misforstod mig vist ikke. Tilfølgeligt var det Menneskene, der ikke forstod Lov, naar selv vidste godt, hvad man gjorde. At man gik bort for at virke videre iblandt os paa den aandelige Verden, er jeg ikke i Tvivl om.

Man kan maaske aldrig været nærmere forbunden, end netop vi. — Da jeg nogle Dage efter at have læst Jeres Brev, tog Fr. Heimers: "Tærskelen til den aandelige Verden", og læste om: Følelsen og den menneskelige Sjæls Kærlighedsevne og deres Forhold til Glemmerfarverne: men — da, ja da var det, som om jeg pludselig læste mellem Linier, og jeg forstod det hele, og da maatte jeg udbrøde ved mig selv: Forstod vi forstod jeg. —

Da følge jeg for Alvor, hvorledes mit Højere "Jeg" gaar ved Siden af mit fysiske, og faar mig til at handle, og hvorledes skulde det ske, undtagen der staaer Høje, aandelige Kræfter bagved. — Ja, saaledes kan en Sjæl

været død, og man har i den Grad været bænden af Al-
man, at man fuldstandig har tabt Troen paa det gud-
dommelige, Troen paa, at Mennesket virkelig er det Guds
Tempel, det er. Nu stod det mig klart, og jeg forstod
pludselig alt, hvad Seneca og Markimus har skrevet og
sagt, det var, som en Abenbaring, som om en stor
Lykke var overgaaet mig, og jeg kunde se ud over
en ulykkelig Menneskelid og indbryde med Kristus:
Jeg vil forstaa, jeg vil helbrede, jeg vil redde. —
Det var, som vatede min Villie, og der fandt en Har-
monisering sted mellem Følelse, Tankning og Villie.

Da jeg forstod, hvorfor det er nødvendigt, at Gud sender
Profeter til vor arme Jord, for at frelse os for alle Mæn-
nesker fra Lynd og Lidelse. Jeg forstod Kristus, forstod
de to Jesusbørn, hvor Fjort og Gaud mødes for at
gennemgaa en okkult Undervisning og blive Bæresen
af Kristusvæsenet i Jordens daaben. Forstod, at vi Mæn-
nesker maa gennemgaa de samme Lidelser, de samme
Glæder, hvis vi vil levendegjøre Kristus. Og se, Jorden
vil forandre sig og blive til et rigtigt Menneskerige
med de rigtige Mennesker — blive til Jupiter — og de
sandelige Væsener vil glædes — man vil ikke gaa forrest.

Se, det var min store Felegave, min længes jeg
efter at se Dem, længes endnu mere efter at læse

forke Hæfte af: Livets Bog, fordi jeg ved, at Steiner og
Marbinis vil det samme, de vil begge Sandheden,
og Sandheden er kun een, nemlig: Kærlighed.

Med Magt og Vold vilde man bygge ned - nu vil
man ogsaa med Magt og Vold bygge op igen, det
kan nu ikke lade sig gøre. Kun med Kærlighed,
kan ^{man} bygge op, forene de enkelte og forene de mange,
kun med den Kærlighed, der overgaar al Forstand,
og bydes med alle kindende Minder, kan man
finde ind til Gud. Gør Vej, jeg i Fremtiden vil
vandre, vi blive blandede med Glæde og Lidelse,
det ved jeg, men vilde man skubbe Lidelsen fra
sig, vilde det ikke være Kristusvejen. Der er ingen
Roser uden Torns. Men hvor er jeg lykkelig over
at være naaet dertil, at forstå det.

J Haab om en god og gladelig Jul for
jemand begge, er jeg jeres lykkelige
Marie Fisen

Ju bedes vilse Fri Løv mange Gang fra mig,
og jeg glæder mig hi snart at besøge Nende og
jemand alle, dog vist ikke i Jule.

Jaa Genlyk.